

ham? Det er maaske første Gang, du har været præsenteret for saadan en Elefant.«

Han gik hen til Bordet og tog Pengesedlen ud af en gammel Tegnebog. Og vistnok for tyvende Gang fortalte han om sit Besøg paa Legatkontoret, hvor han om Formiddagen havde faaet Pengene udbetalt.

»Bagved Skranken sad en gammel Gripomenu med blaa Briller paa en rød Næse. »Hvad vil De?« si'er han. — »Jeg er Jørgen Berg,« sa' jeg. — »Ja, hvad vil De?« — »Jeg er Komponisten Jørgen Berg.« — »Ja, hvad Pokker vil De?« — Jeg leverer ham saa Skrivelsen, som jeg havde faaet fra Bestyrelsen. — »Har De Legitimationspapirer med Dem?« — Og jeg op med Døbeattest og Kokoppeattest og min Soldaterbog. »Er det nok?« sa' jeg. »For ellers har jeg osse en Bunke gamle Kærestebreve.« — Saa skulde I ha' set et Ansigt, han satte op! Men Skiltingerne maatte han jo af med. Han ligefrem slængte Sedlen hen ad Disken af bare Arrigskab. De havde ikke mindre Penge — sa' han. Det skulde nu lyde saa stort!«

Sedlen gik fra Haand til Haand, og mens den blev undersøgt paa Retten og Vrangen og holdt op for Lyset, skabte den et Øjeblik en hel andagtsfuld Stemning i den fattige Stue. Et Pust fra Slaraffenland strøg hen over dem alle. Kun Mads Vestrup